

Fušenky vaří Svíčkovou 2017

sepsala Betty, *rýpavé poznámky píše zeleně Ksichtě*

sestava: Ksichtě, Laire, Čmelda, Veverčák (už bychom mu mohli zařídit tričko), Betty

Na Svíčkách jsme byli zatím jednou, před dvěma lety v krásném okolí Malé Skály. Loňské původní oznámení místa konání (až v Aši) nás vyděsilo natolik, že jsme si já a Ksichtě naplánovali svatbu a zlotřile na ni pozvali i zbytek týmu. Čekaly nás tedy Svíčky druhé a my jsme jen doufali, že tentokrát Síba nezapomene na okurku (jako se nám stalo u aspikové šifry 2015).

Řádná příprava je třeba, i přejmenovali jsme messengerovou skupinu z *Fušenky jsou napárkovaný na Fušenky vaří Svíčkovou*. Potvrzujeme si navzájem, že okolí Hodonína je plné všelijakých kousavých breber, a kromě opalovacího krému přiřazuju do batohu i repelent. Podíváme se, že jediné povinné vybavení navíc je nádobí, a samozřejmě si ho všichni zapomeneme vzít.

Před startem se já a Ksichtě už od pátku stavujeme do Kyjova za příbuznými a v sobotu nadáváme, že to máme jen o deset minut kratší než zbylá část týmu z Brna. Na místo ale i tak dorážíme z velkým předstihem, přebíráme chleba a další důležité šifrovací propriety. Stihneme si dát výbornou klobásu, místní limonádu, podrbat pejska vedlejšího týmu a prozkoumat divnou mapu, na které je s ohledem na okolní placku až příliš mnoho kót.

S příjezdem vlaku z Břeclavi se přiřítí většina startovního pole a také zbytek našeho týmu. Moc času na rozkoukání nemají, za chvíli se začíná.

Oceňujeme označení startu křičícími dětmi, ačkoli jejich výchova ve výsledku nebude levnější než pořízení třeba píšťalky, a jdeme se vrhnout na úvodní šifru. Pečlivě testujeme především chuť čokoládových srdíček a červeného vína, co kdyby v tom byl nějaký trik, že jo... Veverčák všechno pečlivě opisuje, Ksichtě všechno opisuje méně pečlivě, a po chvíli strávené zase zpátky u stolu víme, kam máme jít. Přesun je doslova pekelný, po přímém slunci.

Že bude potřeba hory pojmenovat, to je nám jasné hned. Toho se chopí světaznalá Čmelda a půlku jich střílí od boku - většinou dobře. Dáváme dohromady další - většinou špatně. Snažím se vyhledávat pomocí obrázků, díky čemuž opravujeme chyby a konečně s tím začínáme dělat i něco jiného. Chvilí řešíme velikosti obrázků (kdyby chtěly, tak by mohly být všechny stejně velký), chvíli místní výšky z mapy, chvíli reálné výšky. Nejdéle řešíme semafor, který to do té mapy přeci tak pěkně kreslí (s prostředním bodem v místě šifry). Naštěstí pak přeci jen kreslíme do mapy všechny spoje. CXCI.

Na další šifře po dalším poněkud pekelném přesunu sedí týmů hodně, což nás trochu děsí. Příklady a čísla většinou navíc nebývají naše silná stránka. Koukáme do toho dlouho, snažíme se aplikovat všelijaké nepřilíš pěkné postupy, ale nic z toho. Také je to nejdřívější šifra, na které se mi povedlo usnout. Přijíždí policejní auto. Že by to s tou šifrou bylo až tak

vážný? Čmelda se neptá, ale koná, a tak během chvilky zjistí, že lidé nějakí lidé volali na brněnskou tísňovou linku a báli se, že se na místě koná ilegální technopárty. Vše se vyjasní velmi brzy, Čmelda volá Síbovi a jdeme zase luštit. O chvíli později voláme znovu, tentokrát pro nápovědu. Jsme z ní zmatení a dohadujeme se, proč je použité označení “porce”, a prostě se přes spoustu těch trojanů nedokážeme prokousat. Bereme si deadku a podle počtu týmů, které odchází s námi, nejsme jediní.

Následující šifra se nám moc líbí, a ačkoli jediní, kdo znají nějaké Hrušínského filmy, jsou Ksichtě a Čmelda, dáváme vše dohromady skoro po cestě do stínu a zastavujeme už jen na vypsání názvů.

Už zdálky je nám jasné, že za registračku konečně dostaneme něco pořádného. Šifru vyzvedává týmový alkoholik a pak všichni poctivě testujeme. Poznávám, že na dně sklenky se skrývá pravda, a pak už Čmelda kouká skrz slunce a říká, že tam je nějaké RY. Postupně tam dohledáme i YS a i když to je dohromady RYYS, tak nám to stačí. Jdeme si doplnit skleničku vína (většinou se dávají dva výtisky šifry, že jo), odmítáme Cornflakům dolít od nás a pokračujeme dál. Cesta je to plodná, neboť po vypití druhé kopie šifry holky ještě vysomrují další skleničku u náhodných vinařů.

Trojúhelníky jdou rychle. Ksichtě má během chvilky nápad a hned si vytváří papírový modýlek ...protože pro náš tým, mě nevyjímaje, je 3D zapovězené slovo a s představivostí končím tak u pomalu a pravidelně rotujících 2D objektů...a také systém otáčení rohů. Trojkovka nám dojde hned, označení rohů máme správně napoprvé. Kdyby nám takhle krásně šly všechny šifry...

Další šifru Veverčák nejprve označí jako piano, ale postupně se shodujeme, že to budou spíš zkumavky, ze kterých se bude lít voda na písmenko. Přibližný princip máme do půl hodiny, ale následujících několik hodin (včetně potvrzení správného postupu nápovědou - a navedení zároveň na plyn, které však nepomáhá) se snažíme na šifru naroubovat správný postup. Bez úspěchu, nezabrala ani frekvenčka. S pocitem, že to máme přeci skoro vyluštěné, si bereme deadku.

Následuje šifra za odměnu. Hraní se jmény se nám strašně líbí, spolupracuje celý tým a za chvíli máme vyluštěno. Oceňujeme krásný nápad i zpracování. U tajenky ale trochu remcáme. Pět kilometrů nemuselo být.

U dalšího stanoviště se shodujeme, že bychom měli luštit rychle - zpracování ropy není úplně tichá záležitost. Načež usínám. Týmu to ale nevadí a šifru louskají velmi rychle, takže o několik minut později musím zase vstávat. Výsledná bilance vzhledem k obtížnosti šifry - luštění šifry: 5 minut, probudit Betty: rovněž 5 minut

Usínám i u další šifry a už mi to zůstane po skoro celý zbytek Svíček - příště si musím režim zařídit trochu jinak. Bohužel poměrně dlouho spí střídavě i zbytek týmu, správný nápad ne a ne přijít. Písmenka i někdo počítal, ale pokaždé to vyšlo jinak. Pomáhá až nápověda. Budí mě a vydáváme se dál.

Cesta podél řeky a skládání nové abecedy nás baví a probírá. Křičíme na sebe nejdřív jména, pak většinou sprostá slova **a politicky angažované X jako Xenofob, S jako Socialista**, a tak trochu doufáme, že nám z toho vyleze nějaká pěkná tajenka na jedné straně a ošklivý shluk na straně druhé. Ale abeceda taky ujde. Použít ji v další šifře zvládneme rychle, Veverčák si všímá skryté mezitajenky, a pak už je to hned.

Na Qčka koukáme všichni a Ksichtě z nich za chvíli vykuká i tajenku. **Tohle byla šifra, která se mi z nějakého důvodu zpětně hrozně líbí. Jednoduchá, rychlá, ale krásně záměrně zatrojanovaná (slepá větev, slova ne mezi Qčkama) a ve výsledku uspokojivě čistá :)** Dokonce zvládnou i neusnout. Jsme zvědaví na turniket, co budeme dělat s tou dvacítkou bodů.

Zbytek týmu je ale natolik úžasný, že když mě po (ani nevím jaké) době vzbudí, zvládnou všechny potřebné body nahrabat a můžeme vyrazit.

Ušli jsme celých dvacet metrů na schody u školy a po dlouhé době nás luští zase pět. Počítání slov nám přijde jako správná cesta poměrně rychle, ale dost dlouho to nevychází. Když někoho ale napadne místo celého výrazu odebrat jen jeden, aby celá věta pořád dávala smysl, je vyhráno a my se těšíme, že se přeci jen dostaneme za turniket kousek dál.

A u těšení bohužel zůstane. Pozorování o morseovce a 39x17 máme rychle, ale nápad, jak to spojit, už ne. Chvilí vymýšlíme, jestli to nepůjde spojit v 3D, ale se strachem z toho, jak by se to asi muselo dělat, od toho odpouštíme. Pak spíme, střídavě skoro všichni. To nám ale dodává šťávu a tak někdy po dvanácté přicházíme konečně se správným nápadem. Laire pečlivě zapisuje, Ksichtě pečlivě diktuje, já (méně pečlivě) kontroluji. Výsledek z toho leze moc hezky, a tak i když víme, že další stanoviště už nestihneme (zato stihneme vlak z toho nádraží sto metrů od nás), máme dobrý pocit z vyluštění šifry. Označujeme ji navíc jako nejkrásnější na hře, a to ačkoli jsme na ní strávili většinu dopoledne.

Ačkoli jsme si nakonec brali dvě deadky, ze hry máme dobrý pocit - ani u jedné si nedovedeme moc představit jiný postup. Když pak po hře koukáme na výsledky, 10. místo nás překvapuje velmi příjemně. Svíčky jsou specifická hra, na nás možná až příliš dlouhá, ale jestli příští ročník nebude v Aši, tak nejspíš zase pojedeme.